

Arrest

nr. 255 609 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 23 oktober 2019.

1.2. Op 22 september 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 12 januari 1991 in San Salvador. U woonde heel uw leven in Urbanizacion Montes De San Bartolo 4 in Soyapango, samen met uw ouders, broer en zus. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen, maar heeft in El Salvador zo'n 7 of 8 relaties gehad met vrouwen. Toen u 7 à 8 jaar oud was merkte u dat u zich aangetrokken voelde tot meisjes, maar u kende daar verder geen problemen door tot u 12 à 14 jaar oud was. U werd soms uitgelachen of afgewezen op school en geraakte in een depressie waardoor u medicatie begon te nemen en niet meer buiten kwam. Toen u 16 jaar was bent u in medische behandeling gegaan en ging u naar een psycholoog, tegen wie u voor het eerst vertelde over uw homoseksualiteit. Toen u aan uw ouders vertelde dat u homoseksueel was reageerde uw moeder aanvankelijk afwijzend. Rond uw 17e had u een diepgaander gesprek met uw ouders omtrent uw geaardheid en sindsdien aanvaardden zij u en had u een goede relatie met hen. Uw broer en zus, alsook uw vrienden en collega's, hebben u altijd gesteund wat betreft uw homoseksualiteit. U bleef af en toe gaan naar de psycholoog en de psychiater, die u medicatie voorschreef. Rond uw 21e leerde u via internet een netwerk van homoseksuelen kennen. Jullie spraken samen af in het winkelcentrum Metrocentro en gingen naar homobars. U had drie serieuze relaties en stelde één meisje voor aan uw ouders, maar uw moeder reageerde hier nogal koeltjes op waarna u geen vrouwen meer naar huis nam. Op straat of nabij uw werk kreeg u te maken met nawijzingen, opmerkingen en beledigingen omwille van uw geaardheid en uw uiterlijk, omdat u zich niet typisch vrouwelijk kleepte.

Eind 2018 spraken twee bendeleden u aan – u droeg op dat moment losse kledij, een pet en Nike Cortez schoenen – en ze zeiden dat ze u niet meer wilden zien met dergelijke kleding en schoenen. Hierna droeg u de schoenen en de pet niet meer en droeg u minder losse kleren. Op 9 april 2019 rond 19u 's avonds wachtte u aan de bushalte op één blok van uw huis toen dezelfde twee bendeleden u aankeken. Toen u de bus opstapte, stapten de bendeleden ook op en ze vroegen u om geld. U zei dat u geen geld bij had maar gaf hen wel uw tablet, waarna de bendeleden uitstapten. Op 11 april toen u rond 22u door de microbus van het werk werd afgezet op één blok van uw woning werd u door opnieuw dezelfde twee bendeleden aangesproken. Ze zeiden dat ze u niet meer wilden zien op dat uur in die straat – u werd die avond op een andere plek afgezet dan gewoonlijk. Op 12 april ging u klacht neerleggen bij de politie in het centrum van San Salvador. U bleef werken tot september 2019, maar werd voortaan met de motorfiets van uw broer naar het werk gebracht. U kende verder geen problemen met de bendeleden en evenmin werden uw familieleden sindsdien nog door de bendeleden benaderd. Op 11 oktober 2019 reisde u via Spanje naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 23 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, een politieklacht, een medisch attest uit El Salvador dd. 15 augustus 2006 betreffende uw depressie en angststoornis, een aanvraag voor behandeling bij het Rode Kruis in België dd. 10 juni 2020, een psychologisch attest dd. 14 september 2020 betreffende uw psychologische problemen en verscheidene persartikels aangaande het geweld tegen homoseksuele personen in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u al jaren kampt met een depressie en een angststoornis (CGVS, p. 9,10 en 15). Ter staving hiervan legde u een Salvadoraans medisch attest voor alsook een Belgische attesten waaruit blijkt dat u in behandeling bent bij een klinisch psycholoog. Uit deze attesten blijkt echter geenszins dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen en uw vluchtmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u driemaal werd lastiggevalen door dezelfde twee bendeleden, eenmaal toen ze u eind 2018 aanspraken op uw kledij, eenmaal toen ze u op 9 april 2019 beroofden op de bus en eenmaal toen ze u op 11 april 2019 om 22u zeiden dat ze u op dat uur niet meer in de straat wilden zien (CGVS, p. 14-15). Verschillende elementen in uw verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter ernstig op de helling en voor het overige blijken de door u aangehaalde incidenten onvoldoende zwaarwichtig. Dat u, daarnaast, in El Salvador werd nagekeken en nageroeven op straat omwille van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 10-11 en 14) is evenmin voldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van vervolging zoals bepaald in artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Volgens uw verklaringen spraken twee bendeleden van de bende 18 u aan op uw kledij eind 2018, toen u een los shirt, een pet en schoenen van het merk Nike Cortez droeg (CGVS, p. 16). Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen niet coherent zijn wat betreft hetgeen de bendeleden precies tegen u zeiden. Initieel verklaart u immers dat de bendeleden zeiden dat ze u niet meer wilden zien met schoenen van Nike of Adidas omdat die merken voor hen of de andere bende zijn en dat u ook geen merkhemd of -pet mocht dragen (CGVS, p. 15). Even later stelt u daarentegen dat de bendeleden zeiden “we willen u niet meer zien met schoenen van een merk” zonder te specificeren welk merk ze bedoelden (CGVS, p. 17), om daarna weer te stellen dat ze zeiden u niet meer te willen zien met “zo een kleren en schoenen” (CGVS, p. 17) en zonder dus te specificeren dat u ook geen merkhemd of -pet meer mocht dragen. Voorts is het weinig aannemelijk dat u een drietal maanden voor het incident zelf had opgezocht dat Nike Cortez de typische schoenen van de MS-bendeleden waren, maar dit soort schoenen dan toch altijd droeg in uw wijk Montes De San Bartolo, waar de bende 18 al zo lang u het zich kan herinneren iedereen die binnen- en buitengaats controleert (CGVS, p. 17). Erop gewezen dat het gegeven de context moeilijk te begrijpen is dat u deze schoenen toch droeg, stelt u dat u dacht dat ze u met rust zouden laten omdat u een meisje bent (CGVS, p. 17), hetgeen niet weet te overtuigen. Verder verklaart u dat uw losse brede kledij en de petten, die u altijd droeg, de bendeleden niet aanstond omdat bendeleden zich zelf kleden met losse kledij en petten (CGVS, p. 17-18). Gevraagd waarom de bende 18 u pas eind 2018 in uw wijk aansprak op uw kledij en schoenen, terwijl u al heel uw leven in dezelfde wijk woonde en dit type kleren uw gewoonlijke dagelijkse outfit was, antwoordt u “ik zette geen petten op, ik droeg geen losse hemden en mijn schoenen waren niet van een merk”. Erop gewezen dat u voordien anderszins had verklaard, namelijk dat u altijd Nike Cortez en losse kledij droeg (CGVS, p. 11 en 17), antwoordt u dat u misschien wel die kledij droeg, maar dat u geen merkschoenen kocht of droeg en dat u de pet bijvoorbeeld opzette als u van uw werk kwam maar niet als u de kolonie binnen ging. Erop gewezen dat u zichzelf tegenspreekt, stelt u dat u die Nike schoenen droeg op het moment dat ze u aanspraken en dat u ze voordien wel droeg maar niet vaak (CGVS, p. 18). Dit strookt echter niet met uw eerdere verklaring dat u altijd Nike Cortez en losse kleren droeg omdat u dat dacht de bendeleden u met rust zouden laten omdat u een meisje bent. Het feit dat u herhaaldelijk uw verklaringen wijzigt in verband met uw kledij en datgene wat de bendeleden precies tegen u zeiden ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweringen over dit incident.

U verklaart na het incident van eind 2018 nog tweemaal te zijn aangesproken geweest door dezelfde bendeleden. Eenmaal zouden de bendeleden bij de bushalte gestaan hebben, opgestapt zijn op dezelfde bus als u, geld gevraagd hebben en weer uitgestapt zijn nadat u hen uw tablet had gegeven. U verklaart dat dit een diefstal was (CGVS, p. 14 en 18). De andere keer zou u hen zijn tegengekomen toen de microbus van uw bedrijf u rond 22u afzette op één blok van uw woning en zouden ze gezegd hebben dat ze u op dat uur niet meer in de straat wilden zien (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom de bendeleden u niet meer in de straat wilden zien op dat moment, antwoordt u weinig overtuigend dat u het niet weet maar dat het misschien is omdat ze iets tegen u hadden omwille van de manier waarop ze vroeger naar u keken toen u een pet droeg (CGVS, p. 19). Het dient opgemerkt dat de bendeleden nooit bedreigingen hebben geuit tijdens de door u aangehaalde incidenten, noch eind 2018 noch in april 2019. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat deze incidenten iets te maken hadden met uw seksuele geaardheid. De bendeleden vermeldde hier immers nooit iets van. U stelt slechts dat u het gevoel had dat ze iets tegen u hadden omwille van uw manier van zijn en kledij. Gevraagd of dat enkel een gevoel was antwoordt u “ja, omwille van de manier waarop ze tegen me spraken en hun gebaren, dat was het ergste”. Op de vraag welke gebaren de bendeleden maakten, antwoordt u enkel dat ze kwaad waren.

Erop gewezen dat het feit dat ze kwaad waren toch niet per se iets te maken heeft met uw geaardheid, stelt u slechts dat ze u vanboven naar beneden bekeken (CGVS, p. 20). Met dergelijke verklaringen slaagt u er niet in op overtuigende wijze aan te tonen dat de benedeleden u lastigvielen omwille van uw seksuele geaardheid.

Voorts dient vastgesteld dat u, nadat u op 12 april klacht neerlegde bij de politie en voortaan door uw broer naar het werk gebracht werd, nooit meer werd aangesproken of lastiggevalen door de benedeleden. U stelt enkel dat ze naar u keken toen u op de motorfiets zat, maar dat ze u niet konden zien omdat u een helm op had (CGVS, p. 19-20). Evenmin is er in verband met de bende en uw situatie verder nog iets gebeurd na uw vertrek uit El Salvador. In dit opzicht verklaart u overigens dat u niet meer aan uw ouders hebt gevraagd of er na uw vertrek nog iets gebeurd is omdat uw ouders naar de kerk gaan en homoseksualiteit voor hen niet belangrijk is (CGVS, p. 20). Zoals reeds aangehaald blijken de door u aangehaalde incidenten echter niet rechtstreeks gelinkt aan uw geaardheid. Uw verklaring weet dan ook niet te overtuigen. Het dient derhalve geconcludeerd dat het feit dat u in april 2019 eenmaal bestolen en eenmaal aangesproken werd, zonder dat hierbij bedreigingen werden geuit of verwezen werd naar uw geaardheid en zonder dat er daarna verder iets gebeurde, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van vervolging zoals bepaald in artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Dat u door de benedeleden zou zijn aangesproken geweest omwille van de kledij die u droeg is zoals reeds uiteengezet niet geloofwaardig omwille van verschillende incoherenties in uw verklaringen. Met uw bewering dat u vreest vermoord te worden omdat ze u veel gezien hebben met dezelfde pet en kledij en dat ze u iets zouden aandoen omdat ze iets tegen u hebben (CGVS, p. 20), toont u derhalve geen concrete en persoonlijke toekomstige vrees aan.

Volgens uw verklaringen bent u homoseksueel. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de El Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, dat de overheid de laatste jaren verschillende positieve maatregelen heeft genomen om de LGBTI gemeenschap te beschermen, en dat lokale organisaties die het opnemen voor de rechten van homoseksuele personen erin geslaagd zijn om een wijziging van de strafwet af te dwingen waardoor strengere straffen opgelegd kunnen worden voor haatmisdrijven ingegeven door seksuele geaardheid en genderidentiteit. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Voorts blijkt uit informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de pride parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. Zo namen er in 2018 meer dan twaalf duizend mensen deel aan de gay pride in de hoofdstad en aan de verschillende activiteiten georganiseerd door de Nationale LGBTI federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de pride getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Ook UNHCR heeft in de eligibility guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Volgens uw verklaringen werd u in El Salvador soms nagekeken, uitgelachen of nageroepen en kreeg u discriminerende en kwetsende opmerkingen waardoor u angst had om buiten te komen. Rond uw 16e zou u aan uw ouders verteld hebben dat u op vrouwen valt. Andere mensen wisten volgens u dat u lesbisch was omdat u zich niet typisch vrouwelijk kleepte (CGVS, p. 8, 10-11 en 14). Het dient vooreerst opgemerkt dat u met uw broer en zus nooit problemen had in verband met uw homoseksualiteit (CGVS, p. 9) en dat uw vader uw geaardheid sinds uw 17e volledig aanvaardde. Ook met uw moeder verbeterde uw relatie nadat u op uw 17e een diepgaand gesprek had (CGVS, p. 9). Behalve dat uw moeder wat koel reageerde toen u een keer uw vriendin mee naar huis nam (CGVS, p. 11-12), kende u omwille van uw geaardheid derhalve geen echte problemen met uw familie. Ook uw vrienden en collega's waren op de hoogte van uw homoseksualiteit en steunden u hierin volledig (CGVS, p. 10). Voorts blijkt u uw geaardheid niet volledig in verborgenheid beleefd te hebben in El Salvador. U bouwde via sociale media immers een netwerk van homoseksuele vrienden en vriendinnen op bij wie u zich thuis voelde en met wie u gezamenlijk afspraken in het winkelcentrum en homobars bezocht. U had bovendien zo'n 7 of 8 relaties in El Salvador en sprak met uw vriendinnen af in het openbare winkelcentrum waarna u met hen naar hun huis of een hotel ging (CGVS, p. 11-21). Dat mensen op straat of op school u soms nakeken of beledigende opmerkingen maakten is, hoewel zeer onaangenaam, niet voldoende ernstig om te spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daarbij dient nog opgemerkt dat u in El Salvador toegang had tot medische en psychologische hulp. U bezocht immers sinds u ongeveer 15 jaar oud was verschillende psychologen en kreeg ook medicatie tegen uw angsten en depressie voorgeschreven door een psychiater. Ook stelt u twee of drie maanden voor uw vertrek naar België naar een centrum voor vrouwen (CEDNA) te zijn gegaan waar u met een psycholoog sprak, hetgeen u erg veel hielp (CGVS, p. 9-10 en 15).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden.

Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen immers enkel uw nationaliteit en identiteit aan, hetgeen niet ter discussie staat. De politieklacht, die enkel de incidenten van april 2019 betreft, is niet van die aard om de vaststelling dat deze incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn onderuit te halen. Het medische attest uit El Salvador, de aanvraag tot medische behandeling van het Rode Kruis in België en het psychologische attest uit België werden hierboven reeds besproken. Bovendien houden medische problemen op zich op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire

bescherming. De persartikels over de algemene situatie voor homoseksuelen in El Salvador betreft niet uw persoonlijke situatie en wijzigt aldus evenmin iets aan de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag; van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS; het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en van de samenwerkingsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepalingen stelt verzoekster dat, rekening houdend met haar specifieke profiel geen grondige analyse gebeurde van de relevante informatie die door haar werd voorgelegd en dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de feiten te begaan.

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, wijst verzoekster er op dat haar homoseksuele geaardheid niet in vraag wordt gesteld en dat zij werd lastiggevallen door bendes. Zij wijst er vervolgens op dat zij de bewijslast draagt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging wat inhoudt *"dat zij het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging horen aan te tonen. Aantonen dat de gevreesde vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden is immers in bijna alle gevallen onmogelijk."* Zij stelt dat deze objectieve elementen door haar worden aangebracht op grond van haar seksuele geaardheid en als terugkeerder. Verwerende partij draagt een samenwerkingsplicht wat inhoudt dat *"de verwerende partij steeds de plicht heeft om na te gaan of zij (niet-) aangehaalde elementen ondervindt, waardoor de verzoeker een vrees tot vervolging heeft of waardoor er een risico tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoeker ingeval van terugkeer"* en verwijst ter staving van haar stelling naar rechtspraak van de Raad, het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Vervolgens gaat verzoekster in op de vervolging van de LGBT-gemeenschap in El Salvador en stelt dat *"In het Verenigd Koninkrijk hervormde rechter een beslissing tot weigering van internationale bescherming een lid van de LGBT-gemeenschap dat werd aangevallen door de politie. De rechter stelde hierbij dat rekening houdende met achtergrond van het land de aanval van de politie geen andere beweegredenen kon hebben dan homofobie : "At the appeal hearing, Judge Bruce criticised the previous decision that the Salvadorian police attack was not persecution. "It was a physical assault, by the police, motivated by nothing other than homophobia, " she said "Five minutes is a long time to be beaten. I do not doubt that it was for the appellant a terrifying experience. "Having had regard to the country background evidence," she added, "and the evidence personally relating to the appellant... It follows that the appeal must be allowed."* Onder verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch *"Every Day I Live in Fear" Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador, Guatemala, and Honduras, and Obstacles to Asylum in the United States*, 7 oktober 2020, wijst verzoekster er op dat Human Rights Watch stelt dat vervolgingsdaden jegens de LGBT-gemeenschap vanwege politie of andere actoren niet worden vervolgd; dat homoseksualiteit sociaal niet wordt aanvaard en dat over een lesbische vrouw die werd bedreigd en afgeperst door de MS 13 te lezen valt dat zij overwoog naar de politie te stappen, daar het tevergeefs is. Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat *"Naast het feit dat LGBT-leden in het vizier zitten van bendes en veiligheidsdiensten evenals dat haatmisdaden worden genegeerd door de regering, zijn zij tevens het slachtoffer van discriminatie in rekruteringsprocedures in het kader van tewerkstelling en worden zij er vaker toe gedwongen hun woning te verlaten ""The violence and discrimination suffered by the LGBTI community in El Salvador is forcing its members to leave the country or die at the hands street gangs or security forces of a government quite willing to overlook murder, activists say EFE heard the news from Bianka Rodriguez and Roberto Zapata, human rights activists on behalf of the lesbian, gay, bisexual, transgender and intersex community in El Salvador, where more than 600 hate killings have gone unpunished. (...) Those responsible for this*

phenomenon are mostly street gangs and state security forces, whose homicide attempts, threats and injuring of people convince many of the targeted individuals to get up and go live somewhere else. (...) Violence and impunity are not the only scourges that undermine the rights of the Salvadoran LGBTI community, given that the discrimination they suffer dumps them into a very poor economic situation. According to Roberto Zapata, secretary general of the Amate Association, LGBTI people face "a number of barriers when going through the selection process to get a job, "given all the "prejudice that exists. " Figures managed by his organization show that two-thirds of trans women suffer "some kind of job exclusion, " so that many of them "are doing sex work as the only way to support themselves. " This situation, he said, has left part of this segment living on the edge of poverty. "When poor economic conditions meet the social stigma we bear due to our gender orientation and identity, other phenomena occur, such as being forced to leave the place we live, " he said" (Hugo Sanchez San Salvador, "Leave or die, options of the LGBTI community in El Salvador", 7 augustus 2019). Zij stelt vervolgens dat ook verwerende partij erkent dat er een risico is voor de LGBT-gemeenschap die een kwetsbaar profiel vertoont en dat zij – en vrouwen – des te meer slachtoffer zijn van vervolgingsdaden bij terugkeer naar El Salvador "... (COI Focus van 9 januari 2020, p. 11). Verzoekster stelt dat dit overeen stemt met de door haar geuite vrees en wijst op volgende verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud: "En hoe wisten de mensen in de straat die u niet persoonlijk kende, dat u lesbisch bent? Ik heb me nooit heel vrouwelijk gekleed Als ik op straat kwam in short, hemd, T-shirt, een pet voor mannen, dan lachten de mensen me uit of wezen ze met de vinger en zeiden 'manwijf' » Zij heeft immers altijd kort haar willen dragen maar dat was in de Salvadoraanse maatschappij als vrouw ondenkbaar. Door het feit dat haar geaardheid opvalt, loopt zij aldus het risico het slachtoffer te worden van vervolgingsdaden bij terugkeer. Onder punt 6.1.2.1, werd de aandacht van Uw Raad getrokken op het sociaal stigma van homoseksuelen in El Salvador, hetgeen hen ook vaak psychisch aantast. De verzoekende partij durfde haar seksuele geaardheid dan ook niet verder bekend maken dan in de vriendengroep en haar familie. Wisten behalve uw familie ook uw vrienden en collega's enz, in El Salvador dat u zich aangetrokken voelt tot vrouwen? Mijn vrienden wisten het, de mensen met wie ik in het restaurant werkte ook, daarbuiten niet - Hoe reageerden zij op uw geaardheid, uw vrienden en collega's? Tegen mijn vrienden had ik alle vrijheid om dat te zeggen, ze hebben me altijd gesteund. Ze zeiden dat ik geen schrik moest hebben. Ze zeiden we! dat ik moest oppassen, dat ik moest kijken of ik niet werd gevolgd op straat of op de bus. Mijn collega's op het werk hebben het ook altijd aanvaard Het zijn de mensen daarbuiten, die lachen met je Als ik bv. naar een restaurant ging, kreeg ik discriminerende opmerkingen - Wat voor een discriminerende opmerkingen heeft u bijvoorbeeld gekregen in El Salvador? Kan u een paar voorbeelden geven? Op school en ook op mijn werk, zeiden ze zaken als 'manwijf' en er waren ook mannen die tegen me zeiden dat ik een nacht met een man nodig had, dat het dan we! zou overgaan, dat soort van zaken. Door bedreigingen, sloot ze tevens haar Facebook-account : « Heeft u sociale media, Facebook, Instagram, Twitter? Ik had Facebook maar ik heb dat al lang geleden afgesloten Op het Facebookprofiel dat ik nu heb, zitten alleen mijn ouders, broer en zus. Waarom sloot u uw oude profiel af? Ik merkte dat ze homoseksuelen bedreigden, hen zochten om hen kwaad te doen en daarom sloot ik het af — Wie deed dat? De contacten zelf, vee! mensen hebben voorgestelde vrienden en dan zoeken ze u. — Konden ze uit uw oud profiel af leiden dat u lesbisch bent? Ja " Op welke manier dan? Mijn foto's Foto's met uw partners? Neen, maar ik had heel mannelijke foto's en de commentaar daarbij, een compliment van een meisje of zo. De verzoekende partij diende zich psychisch te laten begeleiden in El Salvador evenals in België daar de sociale druk op homoseksuelen zo hoog is, vooral met de christelijke geest die heerst over het land. Vandaag nog, lijdt ze onder de vrees om naar buiten te gaan : « En concreet over welke angsten en trauma's? De angst die ik in El Salvador had nam ik mee naar België, ik ben bang om op straat te komen, dat ze me zullen volgen en iets zullen zeggen Ik had aan de psycholoog gezegd dat ik mijn haar wilde knippen (V2 heeft kort haar) In El Salvador was dat onmogelijk, daar droeg ik mijn haar lang De dag dat ik dat deed, had ik heel veel schrik om naar buiten te gaan. Het kostte me heel veel moeite om naar buiten te gaan. En over mijn manier van kleden, ik heb het gevoel dat ik hier kan aandoen wat ik wil, waarin ik me goed voel (...) Alleen die of nog andere ook? Alleen dat en tijdens de pandemie kon ik niet naar de afspraak met de psychiater en dan kreeg ik kalmeringsmiddelen. — U was toch nog niet naar een psychiater geweest? Neen Wie schreef u dan de medicatie voor? Die kwam nog van El Salvador en de kalmeringsmiddelen werden voorgeschreven door een arts die naar het centrum kwam." De verzoekende partij legde immers een bewijs neer van haar psychische opvolging in El Salvador en haar psychische begeleiding in België. Dit toont tevens haar kwetsbaarheid aan. Betreffende de aanvaringen die de verzoekende partij kende met de bendeleden, is het in die context ook geloofwaardig dat zij hun aandacht in het bijzonder trok door haar verschillende kledingstijl : "De bende heeft toch niets te maken met uw homoseksualiteit Voor mij, ik had het gevoel dat ze iets tegen me hadden omwille van mijn manier van zijn en kledij, ik had dat gevoel." Het belang is aldus niet zozeer het debat dat de verwerende partij voert over merken en dergelijke van de kleding maar enkel en alleen dat de verzoekende partij uit de massa springt door haar seksuele geaardheid en

haar stijl in die context waardoor ze opvalt en in het vizier geraakt van bendes waarmee ze dan in aanvaring komt. Daarnaast, loopt zij het risico in de Salvadoraanse context steeds het risico, naast de tot nu toe enkel mondelinge mishandelingen vanwege andere leden van de maatschappij, zwaar fysiek te worden aangepakt, ook door de politie zelf. Dit werd uiteengezet onder punt 6.1.2.1. Door de objectieve elementen die de verzoekende partij aantoonde, en door de verwerende partij niet worden betwist, aangaande haar homoseksualiteit is het aldus ontegensprekelijk dat zij een reëel risico op vervolging loopt in geval van terugkeer naar El Salvador. De verwerende partij diende in het nemen van haar beslissing rekening te houden met alle elementen waarin ze in kennis was op het moment van het nemen van haar beslissing conform artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij mocht ze niet uit het oog verliezen dat vrouwen en homoseksuelen des te meer het slachtoffer zijn van bendes bij terugkeer dan andere terugkeerders. Dat stelt de verwerende partij zelf in haar COI focus." Verzoekster benadrukt vervolgens dat zij tot 3 maal toe een aanvaring had met de bende 18 eind december 2018 en in april 2019. Zij argumenteert hierover als volgt. "Eind december 2018, werd ze door haar kledingstijl lastiggevalen. Op 9 april 2019, werd haar tablet bijkomend beroofd omdat ze geen geld had. Op 11 april 2019, werd van haar vereist dat ze niet verder op straat zou lopen om dat uur. De verzoekende partij heeft de diefstal van haar tablet aangegeven bij de politie". Dit bleef zonder gevolg, hetgeen de verwerende partij evenmin betwist. Vervolgens, kende de verzoekende partij tot haar vertrek geen aanvaring meer met de bendes maar ze ging dan ook niet meer zichtbaar de straat op: "Ze keken naar mij maar ik zat op de motorfiets van mijn broer met een helm dus ze konden me niet zien Conform de richtlijnen van de UNHCR, komen personen die worden vervolgd door bendes - die de territoriale macht hebben in El Salvador - in aanmerking voor de vluchtelingenstatus" en citeert vervolgens UNHCR, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador", 15 maart 2016 (p. 29 en 30). Zij leest hierin dat zij dat zich verzetten tegen de bendes stevig worden aangepakt (moord met of zonder voorafgaande bedreigingen) en dat, zoals later zal worden uiteengezet, verzoekster – nu ze reeds benaderd werd door de bendes – ook het risico loopt dat zich dit bij terugkeer verder zal zetten eens zij zichtbaar is.

Wat haar gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder betreft, citeert verzoekster de motivering in de bestreden beslissing die stelt dat "dit net [wijst] op het feit dat de verzoekende partij behoort tot een specifiek geïsoleerde groep met een risico tot vervolging ingeval van terugkeer. Zoals de verwerende partij het erkent, kan de hoedanigheid van terugkeerder ertoe leiden dat de verzoekende partij het doelwit wordt van afpersing (door de bendes). Deze wijze betwist de verwerende partij de aanwezigheid van objectieve elementen generlei, met name de hoedanigheid van terugkeerder, die aan de oorsprong kan liggen tot vervolging. Bij deze wordt dan ook voldaan aan de criteria aangaande het te leveren bewijs om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus." Zij citeert ook de UNHCR « Eligibility Guidelines » van maart 2016 en stelt dat zoals reeds aangegeven het risico op vervolging nog groter is voor vrouwen en leden van de LGBT-gemeenschap, conform de COI Focus van 9 januari 2020. Zij wijst er vervolgens op dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het bendege geweld en dat de overheidsinstellingen zelf doordrongen zijn van de bendes en dat de veiligheidsdiensten en het gerecht zwak en corrupt zijn. Zij argumenteert dat dan ook geen verbazing wekt dat de diefstal van de tablet zonder gevolg bleef en dat verzoekster dan ook niet op doeltreffende bescherming van niet-tijdelijke aard zoals vereist door artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet, kan rekenen. Zij besluit dat zij voldoende heeft aangetoond dat zij het voorwerp uitmaakt van een gegronde vrees voor vervolging zodat haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend en dat bij naleving van de samenwerkingsplicht, verwerende partij evenmin tot een ander besluit had kunnen komen. Zij stelt dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout beging en "faalde in de beginselen met betrekking tot het behoorlijk bestuur, haar zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht evenals haar motivatieplicht ex artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, nu de kwestieuze beslissing noch correct in rechte noch correct in feite is gemotiveerd".

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, verwijst verzoekster naar haar uiteenzetting met betrekking tot haar gegronde vrees voor vervolging zowel omwille van haar geaardheid als omwille van de aanvaringen met de bendeleden als van haar hoedanigheid als terugkeerder en stelt dat zij op elk van deze gronden ongetwijfeld het risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade in geval van terugkeer. Zij benadrukt nogmaals dat "een terugkerende lesbische vrouw werd gedood bij terugkeer evenals dat vrouwen en leden van de LGBT- gemeenschap in het kader van de terugkeer nog meer worden geïsoleerd dan andere terugkeerders." Verzoekster betoogt vervolgens dat de algemene situatie in El Salvador de toekenning van de subsidiaire bescherming verantwoordt en citeert ter staving een internetartikel gepubliceerd op 30 november 2019 door Foreign Policy. Zij stelt dat "Dit artikel weerlegt immers de premisse van de verwerende partij volgens de welke het geweld enkel doelgericht is: elke straat kan een misdadsscène worden, elkeen kan verdwijnen, openbare moorden zijn gewoon,... Het geweld bekleedt daarom wel een blindelings karakter.

Om het even wie in El Salvador rondloopt kan er het slachtoffer van worden. In die zin leest men tevens in de bevindingen van Human Rights Watch volgens de welke de Staat erin faalt haar burgers te beschermen tegen afpersing, het rekruteren van kinderen en jongeren, het onderbrengen van meisjes en vrouwen in seksuele slavernij, verkrachting door de bendes: "..." (Human Rights Watch, *El Salvador – Events of 2018*). Onder verwijzing naar een artikel op de website van de BBC van 27 april 2020 waarin sprake is van 50 moorden in 3 dagen, argumenteert verzoekster dat de macht van de bendes toeneemt in het kader van de pandemie en stelt dat *"De verwerende partij is aldus tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met de huidige situatie in El Salvador evenals de toenemende macht van bendes met de Coronacrisis. Hierbij wordt evenmin voldaan aan art. 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet. De beslissing van het CGVS is evenmin behoorlijk gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de moorden, afpersingen en het geweld vanwege de bendes in het algemeen, die om het even wie kunnen treffen op straat, evenals de verergering van de situatie met de Coronapandemie, dient de verzoekende partijen de subsidiaire bescherming te worden verleend, doch minstens, ondergeschikt, de beslissing te worden vernietigd en het dossier te worden verzonden naar het CGVS voor onderzoek."*

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen of ondergeschikt minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en de aanstelling door het BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

Verzoekster legt ter terechtzitting in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij een psychologisch attest van 29 april 2021 ter kennis wordt gebracht.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken.

Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

4.2.1. Verzoekster legt haar Salvadoraanse paspoort en identiteitskaart voor. De Raad acht haar identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aangetoond.

4.2.2. Volgens haar verklaringen heeft verzoekster sinds haar geboorte tot haar vertrek uit El Salvador op 11 oktober 2019 in de Urbanizacion Montes De San Bartolo in Soyapango gewoond, een gebied gecontroleerd door Bende 18. Verzoekster beroept zich op haar seksuele gerichtheid en de angstgevoelens die dit met zich meebrengt in El Salvador en op drie incidenten met bendeleden van bende 18 die zij in december 2018 en in april 2019 heeft meegemaakt om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal met betrekking tot het beweerde incident eind 2018 dat zij haar verklaringen in verband met haar kledij en datgene wat de bendeleden precies tegen haar zeiden herhaaldelijk wijzigt en dit in ernstige mate de geloofwaardigheid van haar beweringen over dit incident ondermijnt. Verder oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters verklaring waarom de bendeleden haar in april 2019 niet meer op dat uur in de straat wilden zien – namelijk dat zij het niet weet maar dat het misschien is omdat ze iets tegen haar hadden omwille van de manier waarop ze vroeger naar haar keken toen zij een pet droeg – niet overtuigend is; dat noch eind 2018 noch in april 2019 de bendeleden bedreigingen hebben geuit tijdens deze incidenten en dat zij niet aannemelijk maakt dat deze incidenten iets te maken hadden met haar seksuele geaardheid. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij nadat zij op 2 april 2019 een klacht had ingediend bij de politie zij niet meer werd lastiggevallen of aangesproken door de bendeleden en dat er ook na haar vertrek uit El Salvador niets meer is gebeurd in verband met de bende en haar situatie. De Raad stelt vast dat, wat de voorgehouden incidenten met bendeleden betreft, verzoekster volhardt dat zij tot driemaal toe in aanvaring kwam met bende 18. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad vast met betrekking tot het incident eind december 2018 dat hoewel verzoeksters verklaringen met betrekking tot de kledij die gewoonlijk droeg niet consistent zijn nu zij enerzijds verklaart dat zij schoenen van een bepaald merk droeg maar later verklaart dat zij geen merkschoenen droeg om dan daarna te specificeren dat zij deze schoenen wel aanhad op het ogenblik dat ze haar tegenhielden en aanspraken, dit onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het dragen van bepaalde kledij de aandacht kan trekken van de bendeleden en dat in sommige gevallen bepaalde kledij is voorbehouden voor bendeleden. Tegelijk verklaart verzoekster dat zij voordien nooit problemen had gekend met bendeleden in haar buurt. Dat zij enkele maanden voordien had gezien op internet dat Nike Cortez typische MS 13-schoenen waren en het weinig aannemelijk is dat zij deze schoenen altijd droeg in haar wijk, kan dan ook niet worden bijgetreden, nu uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat verzoekster verklaarde dat zij deze schoenen “altijd” droeg, maar dat deze omschrijving door de medewerker van het CGVS zelf wordt gebruikt in een aantal vragen, zonder dat uit de antwoorden van verzoekster kan blijken dat zij dit bevestigt (notities PO, p. 16-18). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt ook dat de reacties en handelwijze van bendeleden onvoorspelbaar kunnen zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat zij via internet had gevonden dat deze schoenen typische MS-13 schoenen waren nadat vrienden haar dat hadden gezegd en dat zij er niet veel aandacht aan had geschonken (notities PO, p. 17). Gelet op het feit dat zij tot het incident eind 2018 nooit specifiek was aangesproken omwille van het merk schoenen dat zij droeg, kan de Raad aannemen dat zij er van uit ging dat het merk schoenen dat zij droeg als dusdanig niet problematisch was in de periode voor het incident. Bovendien werpt verzoekster in het verzoekschrift terecht op dat verzoekster, los van discussie over de merkkledij die zij al dan niet droeg, door haar seksuele geaardheid en de manier waarop zij haar kleepte opviel en in het vizier is geraakt van de bendes.

Wat de door verzoekster voorgehouden incidenten op 9 en 11 april 2019 betreft, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze als dusdanig niet in twijfel trekt, maar stelt dat de bendeleden nooit bedreigingen hebben geuit tijdens deze incidenten en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze incidenten iets te maken hadden met haar seksuele geaardheid. In het verzoekschrift baseert verzoekster haar gegronde vrees voor vervolging op haar seksuele gerichtheid en op het feit dat zij door haar kledingstijl in het oog springt en in het vizier is geraakt van de bendes waarmee ze dan in aanvaring komt. Zij stelt, onder verwijzing naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, dat haar seksuele gerichtheid tot uiting komt door haar mannelijke kledingstijl en dat zij altijd kort haar heeft willen dragen wat in de Salvadoraanse maatschappij als vrouw ondenkbaar was. Zij stelt dat zij, in geval van terugkeer naar El Salvador riskeert het slachtoffer te worden van vervolgingsdaden omdat haar geaardheid zichtbaar is en opvalt. In dit verband verklaart verzoekster ter terechtzitting dat zij werd gevisieerd door de bendes omwille van het feit dat zij er niet erg vrouwelijk uitzielt en dat dit als dusdanig al een doorn in het oog is van de bendes.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de incidenten van eind april 2019 en eind 2018 iets te maken hadden met haar seksuele geaardheid, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of haar problemen iets te maken hadden met haar homoseksualiteit het volgende antwoordt: *“Voor mij, ik had het gevoel dat ze iets tegen me hadden omwille van mijn manier van zijn en kledij, ik had dat gevoel”* en *“Ja, omwille van de manier waarop ze tegen me spraken en hun gebaren, dat was het ergste”* (notities PO, p. 20) en verder, hoewel zij geen gewag maakt van fysiek geweld dat tegen haar zou zijn gebruikt verklaart *“bang te zijn om terug te keren en verkracht en ontvoerd te worden”* (notities PO, p. 20). Hieruit blijkt, minstens impliciet maar zeker, dat verzoekster de incidenten met de bendeleden wel in verband bracht met haar seksuele gerichtheid tijdens het persoonlijk onderhoud, wat zij ook in het verzoekschrift en ter terechtzitting bevestigt waar zij verklaart dat zij door de bendelen werd aangesproken en bedreigd omwille van haar kledij maar ook omdat zij er niet erg vrouwelijk uitziet.

4.2.3. De Raad stelt vast dat de informatie met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in El Salvador toegevoegd aan het administratief dossier door verwerende partij beperkt is en voor een deel niet meer actueel. Zo stelt de Raad vast dat het rapport Human Rights First, *“Bias-Motivated Violence Against LGBT People in El Salvador”*, Issue Brief, het enige rapport in de map landeninformatie in het administratief dossier is dat specifiek handelt over de situatie van homoseksuelen in El Salvador en dateert van 2017. Verder wordt het hoofdstuk El Salvador uit het Human Rights Watch World Report 2019 toegevoegd waarin één korte paragraaf is terug te vinden over LGBT Rights waarin wordt gesteld dat er homofoob en transfoob geweld is in El Salvador, dat haatmisdrijven ingeschreven zijn in het Strafwetboek sinds september 2015 maar dat geen gevallen bekend zijn van veroordelingen in door homofobie ingegeven moorden op LGBT personen (stuk 3). Verder wordt door verwerende partij een rapport bijgebracht van de International Women’s Media Foundation van 11 juli 2018 met een aantal portretten van deelnemers aan de Gay Pride (stuk 2) alsook een artikel uit Blade van 30 juni 2017 getiteld *“El Salvador activists hold 21st annual Pride march”* en een artikel over de burgemeester van San Salvador die in een interview met El Tiempo gesproken heeft over het homohuwelijk (stuk 6).

Uit de COI Focus geciteerd in de bestreden beslissing blijkt niettemin dat LHBTI-personen disproportioneel geraakt worden door het geweld zowel vanwege de bendes als vanwege de politie in Guatemala, Honduras en El Salvador en dat het geweld ten aanzien van LHBTI-personen in El Salvador als endemisch wordt omschreven door sommige bronnen (COI Focus, *Salvador. Situation sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 22) waarbij de laatste jaren een stijgende trend in geweldsdelicten ten aanzien van LHBTI-personen wordt waargenomen. Zowel bendes als politie-agenten maken zich schuldig aan geweld tegen seksuele minderheden. Dit geweld kan verschillende vormen aannemen zoals moord, foltering, seksueel geweld en afpersing. CEAR maakt in een rapport van februari 2019 gewag van interne ontheemding en doodsb bedreigingen. Homoseksualiteit is niet strafbaar in El Salvador en er zijn een aantal positieve maatregelen genomen om LHBTI-personen te beschermen, waaronder de *“Holistic law for a Life Free of Violence for Women”* van 2011 waarin *“seksuele identiteit”* is opgenomen als één van de categorieën die beschermd worden tegen discriminatie en het inschrijven van verzwaarde straffen voor haatmisdrijven zoals moorden en bedreigingen omwille van seksuele oriëntatie en gender identiteit in de strafwet (Human Rights First, *Bias-Motivated Violence Against LGBT People in El Salvador*, Issue Brief). Er blijft evenwel op vele vlakken een vacuüm in de wetgeving wat betreft de juridische bescherming van LHBTI-personen. Zo is volgens REDLACTRANS, een netwerk van Latijns Amerikaanse Transorganisaties het gebrek aan juridische erkenning van transpersonen een van de belangrijkste oorzaken van de marginalisatie, discriminatie en uitsluiting van de transgemeenschap. Verder wordt door meerdere bronnen een verhoogde graad van straffeloosheid gemeld. Volgens een rapport van REDLAC van september 2019 vonden slechts weinig veroordelingen plaats wegens haatmisdrijven, al werden politieagenten veroordeeld voor de moord op een persoon uit de LHBTI-gemeenschap in 2019. Gebrek aan middelen, expertise en training van het openbaar ministerie om haatmisdrijven degelijk te onderzoeken en vervolgen wordt in de landeninformatie aangehaald als een belangrijke reden voor het niet toepassen van de verzwaarde straffen voor haatmisdrijven. Ook werd de telefonische hulplijn voor LHBTI personen om hen bij te staan in situaties van haat en discriminatie stopgezet nadat het Secretariaat voor Sociale inclusie werd gesloten (COI Focus, p. 22). Volgens de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* houdt het virulente geweld van bendes tegen personen omwille van hun (vermeende) seksuele gerichtheid verband met de macho ethos van de bendes en lopen transgender personen en transvrouwen in het bijzonder een specifiek risico om slachtoffer te worden van geweld (UNHCR, p. 39).

In het verzoekschrift verwijst verzoekster naar een rapport van Human Rights Watch, *“Every Day I live in Fear”. Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador, Guatemala, and Honduras, and Obstacles to Asylum in the United States* van 7 oktober 2020. In dit rapport wordt met name gewezen op de quasi straffeloosheid voor geweldsmisdrijven ingegeven door homohaat en discriminatie van LHBTI-personen zowel door bendeleden als door politie-agenten en leden van de veiligheidsdiensten (HRW, *Every Day I live in Fear*, p. 29 – 49). Vooral transvrouwen lopen in dit verband een verhoogd risico het slachtoffer te worden van geweldsdelicten en worden bij het indienen van een klacht vaak niet ernstig genomen door de politie. Maar ook vele LHBTI-personen deinzen ervoor terug, zeker in geval van geweldsdelicten door bendeleden, om klacht in te dienen omwille van het risico op represailles door bendeleden. In dit verband wijst de Raad er ook op dat, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er *“initiatief [wordt] genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren”* uit het HRW rapport blijkt LHBTI-activisten hebben aangeklaagd dat een reeks trainingen opgezet door het Ministerie van Justitie in 2018 met het oog op sensibilisering zijn stopgezet nadat President Bukele aan de macht kwam in 2019 (HRW, *Every Day I live in Fear*, p. 18 -19). Verder merkt de Raad op dat in dit rapport eveneens een casus van zware geweldpleging door politieagenten tegen een deelnemer van de Pride Parade in San Salvador in 2015 op de weg terug naar huis wordt gedocumenteerd (HRW, *Everyday I live in Fear*, p. 31-32). In zoverre verwerende partij verwijst naar het gegeven dat al vele jaren een pride parade wordt georganiseerd om meer zichtbaarheid te geven aan LHBTI-personen in El Salvador en dat deelnemers getuigen van een verbeterde situatie, blijkt uit het HRW-rapport dat homofoob geweld, ook vanwege politieagenten, nog steeds veelvuldig voorkomt en zelfs ook in het kader van de pride parade zelf voorkomt.

Hieruit volgt dat de situatie van seksuele minderheden in El Salvador problematisch kan zijn en dat LHBTI-personen geconfronteerd worden met homofobie, discriminatie en homofoob geweld in El Salvador. Evenwel kan uit de landeninformatie niet blijken dat de discriminatie en het geweld tegen LHBTI-personen dermate systematisch en hoog is dat elke homoseksueel in El Salvador vervolging riskeert. Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker blijft dan ook noodzakelijk. Gezien de bijzonder kwetsbare positie van homoseksuelen en transseksuelen in El Salvador moeten verzoeken om internationale bescherming van LHBTI-personen met grote voorzichtigheid worden onderzocht en beoordeeld.

Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt dat zij, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift, verklaarde dat zij bang was om op straat te komen omwille van de reacties die zij ontving en dat zij zich *“thuis wou verbergen en niet buitenkomen”* (notities PO, p. 10); dat zij zich nooit heel vrouwelijk gekleed heeft en dat de mensen haar uitlachten *“of wezen ze me met de vinger en zeiden ‘manwijf’”* (notities PO p. 10-11). Verder verklaart zij dat zij ook haar Facebook account sloot omdat *“ik merkte dat ze homoseksuelen bedreigden”* en gevraagd hoe mensen uit haar oud profiel konden afleiden dat ze lesbisch was, antwoordt zij *“mijn foto's”* en *“ik had veel mannelijke foto's en de commentaar erbij, een compliment van een meisje of zo”*. Zij verklaart ook dat haar moeder haar seksuele gerichtheid niet aanvaardde en kwetsende dingen zei zoals *“Je bent gek, God heeft u als een vrouw geschapen”* (notities PO, p. 9) en dat zij door haar ouders naar een psychiatrisch kliniek werd gebracht waar haar medicatie werd voorgeschreven die zij tot op heden neemt. Later verbeterde de relatie met haar ouders weliswaar maar bleef zij naar een psychiater gaan voor de medicatie en ging zij op haar 21^e opnieuw naar een psycholoog die volgens haar verklaringen Christelijk was en haar slecht advies gaf waardoor zij zich nog slechter voelde (*idem*). Verder verklaart zij dat zij een drietal maanden voor zij naar België kwam drie keer naar een psycholoog van CENDA, een centrum voor vrouwen, ging wat haar enigszins hielp (notities PO, p. 15). Verzoekster legt ter staving van haar verklaringen een attest voor van het Ministerio De Salud met adres in Soyapango dd. 8 oktober 2019; waaruit blijkt dat zij sinds 15 augustus 2006 onder controle staat voor een depressie; een document van het Rode Kruis van Sart-Les-Spa met als titel *“demande d'examen”* van 10 juni 2020 waarin om een psychiatrisch advies wordt gevraagd door dokter L.L.; en een *“attestation de suivi psychologique”* dd 14 september 2020 ondertekend door P.C., klinisch psychologe, waarin wordt gesteld dat *“Madame présente actuellement une symptomatologie anxieuse et dépressive en lien avec les souvenirs psychiquement envahissants des événements vécus dans son pays d'origine et son identité de genre. La souffrance de la patiente est cliniquement significative”* (vrije vertaling: De patiënte lijdt momenteel aan angst en depressie in verband met de psychisch ingrijpende herinneringen van de in haar land van herkomst beleefde gebeurtenissen en haar genderidentiteit. Het lijden van de patiënt is klinisch significant). Het door verzoekster bij aanvullende nota neergelegde attest van een klinisch psychologe van het centrum Savoir être in Luik van 29 april 2021 bevestigt dat verzoekster een psycho-therapeutische behandeling volgt en dat zij symptomen van angst en depressie tentoon spreidt die verband houden met psychologisch ingrijpende ervaringen in haar land van herkomst die betrekking hebben op haar genderidentiteit.

Hieruit blijkt in elk geval dat verzoekster een bijzondere kwetsbaarheid vertoont en dat dit, blijkens de laatst genoemde documenten, verband houdt met haar genderidentiteit.

Voor zover hieruit, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet kan blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen, kan uit de voorgelegde documenten wel worden afgeleid dat verzoekster al sinds haar jeugd kampt met depressies en angstgevoelens en dat het laatst geciteerde attest dit ook verbindt met haar genderidentiteit. Er kan dan ook niet ontkend worden dat verzoekster een bijzondere kwetsbaarheid vertoont, die in het licht van de meest actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in El Salvador mee in rekening moet worden gebracht bij het beoordelen van verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar seksuele gerichtheid. Zoals reeds aangehaald verklaart verzoekster ter terechtzitting dat zij door de bendelen werd aangesproken en bedreigd omwille van haar kledij maar ook omdat zij er niet erg vrouwelijk uitziet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zich in essentie baseert op de discriminerende en beledigende opmerkingen in het verleden en de vaststelling dat deze niet ernstig genoeg waren om te spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de vluchtelingen definitie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – vrees voor vervolging - volgt dat het onderzoek van de vluchtelingenstatus ook een toekomstgericht onderzoek vereist en dat bescherming niet alleen moet worden geboden aan personen die al in het verleden werden vervolgd, maar ook aan personen die een gegronde vrees hebben om in de toekomst te worden vervolgd. Bijgevolg is ook een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk van de door verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid.

Het Hof van Justitie stelt hierover het volgende: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd. (eigen onderlijning)”* (HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z.*, arrest van 5 september 2012, punt 76). Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt in paragraaf 45: *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij haar lesbische geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van haar geaardheid. (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12; *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y, en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel*, 7 november 2013). Het Hof oordeelde ook dat seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn of haar identiteit is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft. In dit verband wijst de Raad op artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met een specifieke sociale groep en dat een groep als dusdanig moet worden beschouwd als onder meer de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, die als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft.

Uit haar verklaringen en de door haar neergelegde psychologische attesten blijkt dat verzoekster sinds haar puberteit psychologische bijstand krijgt en dat dit verband houdt met haar seksuele geaardheid. Zoals reeds hoger aangehaald wordt het geweld tegen LHBTI-personen in El Salvador zowel vanwege de politie als vanwege de bendes door sommige bronnen omschreven als endemisch. De Raad leest verder in het door verzoekende partij bijgebrachte rapport van Human Rights Watch van 7 oktober 2020 dat het geweld tegen en discriminatie van homoseksuelen in El Salvador plaatsvinden in een context waarbij deze groep personen gebukt gaat onder een sociaal stigma dat een negatieve impact heeft op het welzijn van LHBTI-personen. De Raad leest verder in het Human Rights Watch rapport dat er voorbeelden worden geciteerd van homoseksuelen die door het sociaal stigma en afwijzing door familie in combinatie met beledigingen omwille van hun seksuele gerichtheid, zelfmoord hebben overwogen of een zelfmoordpoging hebben ondernomen (HRW, p. 24). Er kan niet betwist worden dat verzoekster gebukt ging onder de beledigingen en discriminatie waarvan zij het slachtoffer werd en dat zij hiervoor ook psychologische bijstand zocht in El Salvador en dat zij omwille van haar androgyne uiterlijk een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van homofoob geweld.

In casu is de Raad van oordeel dat verzoekster, in acht genomen haar specifieke kwetsbaarheid en voorkomen en de beschikbare landeninformatie kan aangenomen worden dat verzoekster een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van homofoob geweld in haar land van herkomst en bijgevolg in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar seksuele gerichtheid aannemelijk maakt.

4.2.4. Wat betreft de toegang tot overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren, zoals bende 18 of MS 13 in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de Salvadoraanse overheid maatregelen neemt in de strijd tegen de bendes en dat bendeleden ook gerechtelijk worden vervolgd en veroordeeld. Dit neemt niet weg dat het Salvadoraanse staatsapparaat, inclusief justitie en de veiligheids- en ordediensten, verzwakt en fragiel is. Het staatsapparaat wordt sterk ondermijnd door corruptie en een gebrek aan middelen. Daarnaast is er een grote verwevenheid tussen de bendes, politie en gerecht (zie UNHCR Eligibility Guidelines, p. 22-26; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-11). Uit de door partijen aangereikte landeninformatie blijkt dat niet alleen bendes maar ook politie- en veiligheidsdiensten zich schuldig maken aan geweldplegingen t.a.v. LHBTI-persoon in El Salvador en dat misdrijven t.a.v. deze groep personen in vele gevallen onbestraft blijven. Zo blijkt uit het HRW rapport dat de Procureur Generaal van El Salvador aan de organisatie bevestigde dat hoewel artikel 292 van de Strafwet discriminatie op grond van geslacht door overheidsfunctionarissen strafbaar stelt, er nog geen enkele veroordeling is geweest op grond van discriminatie omwille van seksuele gerichtheid of genderidentiteit (HRW, p. 17-18). Hoewel een aantal politie-agenten veroordeeld werden voor de moord op een LHBTI-persoon in 2019 (COI Focus, p. 22). In 2015 werd een wet aangenomen die zwaardere straffen oplegt voor moorden en mishandeling onder meer omwille van seksuele gerichtheid en genderidentiteit, maar werden tot oktober 2020 door het openbaar ministerie slechts drie klachten op grond van genderidentiteit vervolgd en geen enkele op grond van seksuele gerichtheid (HRW, p. 19-20). Het in het HRW rapport geciteerde rapport van PDDH van mei 2019 stelde verder vast dat zowel de politie als het openbaar ministerie geen blijk geven van overdreven ijver bij het onderzoeken en vervolgen van anti-LHBTI-misdrijven; terwijl een vertegenwoordiger van het Openbaar Ministerie volgens het HRW-rapport stelde dat hun diensten vaak te gegeneerd zijn om te vragen naar de seksuele gerichtheid of genderidentiteit van klagers, wat vermoedelijk ook bijdraagt tot onder-rapportering. (HRW, p. 19). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster een klacht indiende bij de politie over de incidenten op 9 en 11 april 2019 en hiervan ook een document neerlegt (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Zij verklaart dat zij verder niets heeft vernomen van de politie en dat zij zelf ook verder geen contact heeft opgenomen omdat haar familie haar verteld had dat sommige politie-agenten samenwerken met de bendes. Gelet op de hoger aangehaalde informatie met betrekking tot de verregaande straffeloosheid van misdrijven begaan t.a.v. de LHBTI-gemeenschap in El Salvador en het gegeven dat politie- en veiligheidsdiensten zich ook frequent schuldig maken aan vernederende behandeling en gewelddaden ten aanzien van homoseksuelen, kan de Raad, gezien verzoeksters hoger vastgestelde specifieke kwetsbaarheid, aannemen dat zij geen daadwerkelijke toegang heeft tot doeltreffende niet-tijdelijke overheidsbescherming tegen vervolging omwille van haar seksuele gerichtheid in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.2.5. Tenslotte stelt de Raad vast dat de voorwaarden van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet voor de toepassing van het intern beschermingsalternatief in het geval van verzoekster niet voldaan zijn. De Raad stelt vast dat uit de landeninformatie blijkt dat de bendes niet alleen in de steden maar ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig zijn en dat bendes in staat zijn personen die hen tegenwerken op te sporen. Uit de landeninformatie blijkt voorts dat homofoob geweld en discriminatie een landelijk fenomeen is in El Salvador en kan hieruit in elk geval niet blijken dat dit beperkt zou zijn tot bepaalde regio's binnen El Salvador. Bovendien wijst de Raad er op dat volgens de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* een werkbaar intern beschermingsalternatief, gezien de geringe oppervlakte van El Salvador en de capaciteit van de bendes om op het gehele grondgebied te opereren, in geval van vervolging door niet-overheidsactoren onwaarschijnlijk is (UNHCR *Guidelines*, p. 45-46). Bijgevolg besluit de Raad dat, in de individuele omstandigheden van verzoekster, in het licht van de alomtegenwoordigheid van de bendes in El Salvador, haar specifieke kwetsbaarheid en in acht genomen bovenstaande vaststelling dat verzoekster geen effectieve toegang heeft tot overheidsbescherming tegen homofoob geweld, er geen intern beschermingsalternatief voorhanden is voor verzoekster.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indiende, dat zij een inspanning heeft geleverd om haar verzoek te staven, dat zij alle relevante elementen waarover zij beschikt heeft overgelegd; dat haar verklaringen samenhangend en aannemelijk

zijn bevonden en niet in strijd met de algemene en specifiek informatie over El Salvador en dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekster is komen vast te staan.

Mede in het licht van verzoeksters specifieke kwetsbaarheid als homoseksueel en in El Salvador past het een ruime toepassing te maken van het principe van het voordeel van de twijfel.

4.2.6. Gelet op het voorgaande en alle elementen cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen in hoofde van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET